

20 269

உ
கடவுளதுணை.

உவமானசங்கிரகம்.

இது

மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்துச்

சைவநூற்பரிசோதகராயிருந்த

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது

செந்தமிழ்ப்பிரசாரம்—௩௬.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலையி;

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

1914.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

உவமானசங்கிரகம்.

விநாயக வணக்கம்

புவனரிசை மாதர்பொருந்தவய வங்கட்
சுவமான சங்கிரக மோதக்--கவுளடிக்கட்
சிந்து மதவருவிசுசெங்கட் புகர்வதனத்
தைததுகரத் தான்காவ லாம்.

(க)

நூல்.

உள்ளங்காந்தும், விரலுக்கீதும் உவமானம்.

வனச மலர்மாந்தளிர்முயலின் வயிறுசெயலே யனத்தூவி
சுனக னுக்குசுசெம்பஞ்ச துகட ரனிசச நிவை மடவார்
வீனவுள் ளடிநேர் பெருங்காலின் விரல்க டமக்கு மஞ்சண்முளை
யனைய வென்பர் துவருநிணை யாமென் றுவந்து சொல்வாரே.

(உ)

கால்வானகந்தீர்த்தும், புறங்காலுக்கீதும், காட்டிர்த்தும்.

காலின் விரல்சே ருகிர்படிக்க கண்பத்தாகக் கடைதமதி
சாலும் புறங்கால் கமடமும்புத்தகமுங் கமுகம் பாளையுமாம்
பாலின் பாளை யுட்குரும்பை பந்து தராச சிப்பியிவை
நாலுங் காட்டுக் குவமையென நவில்வரியனூற் கவிவலரே.

(ங)

ததிக்கீதும், கணிக்காந்தும்.

பாவு சிறுதூரிசைப்பெட்டிபந்து சங்கு வனசமுதி
ழிரச நறுமாங்குனிசுதிக்காலேய்க்கு முவமை பெறுந்துணி
விர்வு தேன்பூவிரிபாளே வேணு காளம் வராலைது
முரவுக் கணிக்கா லுக்கிணங்கு முவமை யாமென் றுரைப்பாரே.

(ச)

முழங்காந்தும், தோடைக்கீதும்.

அலவன் பசுமுகுக் குற்றதிற லாலான் பணிகே டகத்தின்குமிழ்
சொலுநன்முழந்தாட் குவமையெனச் சொலுவர்தொடைக்கா னைத்துதிக்கை
சலமி லீனா விளங்கதலித் தண்டா மல்குற் றடநீர்தக்
குலவு தெப்பந் தானெனவுங் குறிப்ப ருவமை நெதியெனவே.

(ஊ)

அல்துத்தும், பெண்தறிக்கீதும்.

பொற்றட்டனங்க னாமனைவேள் பொக்கிசுங்காக்கணம்பூப்பைங்
தெற்றுந் தேன்கூ டாவபடஞ் செந்தாமரைப்பூ மதுக்குழலாம்
பற்றும் வாழைப் பூமலிபொற் பதக்கங் குதிரைச் செவிதேர்த்தட்
டுற்ற வழுத சர்க்கரைகூ ருடும்பின் வாய்நற் தேன்கிணறு. (சு)

ஆடருஞ் சத்தி ிட்டமத னுல வட்டங் குளமடைபாற்
கடறு விளக்குச் சுகநகி தி கவினா ரினவெற் றிலைவிண்ணிற்
படரு மரசி னிலைபட்டம் பகரு மல்கு றனக்கிசையச்
தொடருமுலமைபெண்குறிக்குசொல்லத்தகுமான் குளம்பென்றே. (சு)

இடைக்கீதும், வயிற்றுமடிப்பித்தும், வயிற்றித்தும்.

கொடிநூல் துரும்பு தேயந்தயிறைக் கொழுந்தா சிங்க மதனுருவந்
துடிவிண் மின்கைப் பிடிசூலிசந் துலங்கு மரவு ரிடைக்கொப்பாம்
படிநீர்த் திரைபோ லவுமடிப்புப் பயிலு வயிற்றுச் காலிலையுங்
கடிசேம பிலையு மதிப்பிளவாக சதலிச குருத்து றிணையாயே. (அ)

உந்தீக்கீதும், வயிற்றுரோமத்தொழுங்கித்தும்.

வட்டச் சோகி மல்லிகைப்பூ வருநீர்ச சுழிந் தியாவட்ட
மொட்டென் றுவமையுந்திசகு மெழுவா சலாகை வர்சகயிறு
துட்ட மதன னுணையுக்கந் துயித துதிசுவக யெயும்பொழுக்கம்
விட்ட கரிய மணிககோ வை வேழத் திழியு மததாரை. (க)

விரும்பா லிலையி னடுகாம்பு விண்டு கிடதத லிரதவடநு
கரும்பா ரினரீர்க் காம்புந்நுங் களபத் தின்றண் டெரித்தாரை
யரும்பா வணசப் பூம்பசுந்தா னவீர்வான் றுரை யென்றிசைய
வரும்பே ருவமை பெறுமடிப்பின் வயிற்று ரோமத் தொழுங்கினுக்கே. (க)

தனத்தீந்து.

வல்லுச் சக்கிர வாகமதன் மகுட மெலுரிச் சங்கனிபூண்
வில்வக் கனிமாங் கனிதேங்காய் விளவின் கனிகோ புரத்தாவி
சொல்வெற் பிளநீர் கதலிப்பூச் சொர்னத் தாளஞ் சிவலிங்கந்
தெல்லுக் கரகங் கோங்கரும்பு சிபிப்பம் பரம்பொற் குடங்கிண்ணம். (க)

செண்டு குமிழ்வார் கூடாரஞ் சேவின் சிமிழ்பொற் கரண்டகமென்
புண்ட ரீக முகிழ்பநது புண்ணக் காய்மா துளங்கனிமேற்
கொண்ட மொக்குள் பிடிசெம்பு கொண்டைப் பாக்குப் பருதிமதி
மிண்டு ரிபமத் தகமருப்பு மெழுகி னுருண்டை பசும்பொற்றேர். (க)

படர்ந்த செப்பு மாவிலிங்கம் பழமா நேழு நினைந்திருமால்
தடர்ந்து விம்ரிச் சுணங்கரும்பி யண்ணை திளகிப் பீணத்தெழுந்து
தொடர்ந்து சுளப மொழுககறுந் தொய்யி லிவங்க வெண்டாள
வடங்கொள் புளக முல்க்கிசைய வழுத்து முவமைச் சிறப்பாமே. (க௩)

விரய்தும், நகத்தீய்தும்.

அலரிக் காயமுத் திரைக்கோல் பொன் னாழி துலங்கும் பயற்றுகாய்
குலவப் படுமாந் தளிர் பவளக் கொப்பு கெளியு கிட்டிக்கோ
னிலவச் சுழற்றுந் திறவுகோல் நேரு நிருகை விரற்குவமை
கலவப் பெறுமல் விரலுகிர்க்குக் கருதுந் கிளிமுக் கொப்பாமே. (க௪)

அங்கைக்தும், தோளுக்தும்.

தளஞ்சேர் செந்தா மரைகாந்த டயங்கு முச்சி திலதமென்
வளஞ்சே ரங்கை பெறுமுவமை மாணு முன்கை யாழ்க்கோடு
விளங்கு மெழிற் பூ ரணகும்ப நிசையே தரித்த மாலிகையே
கிளர்ந்த மலர்ப்பஞ் சனைமுன்றுங் கிளரு மெனநேரட் கிணையாமே. (க௫)

கழித்தீய்தும், ழகத்தீய்தும், வெய்யிய்தும்.

சங்கு செம்பு பாலிகைபூ சனிப்பூச் சூல்கொ ளிளங்கமுரு
மங்க லஞ்சேர் சுருளேந்து மடலுங் கழுத்துக் குவமைபெறுந்
திலுகள் படிமக் கலங்கமலஞ் செண்டு பூத்தட் டிவைதாணி
யெங்கும் புகழுந் திருமுகத்துக் கிசையு முத்தம் வெயாவாமே. (க௬)

இதழுக்தும், வாய்க்தும்.

கொண்ட பவள டுருக்கிந்தா டிகாப் லிலை செம்பரத்தந்
தொண்டை வீழி யமுசுண்டஞ் சொற்க பாட மாதுளம்பு
வண்டு சவியுஞ் செழுங்குமுத மலாது துளசெங் கமலமொப்புக்
கண்டு மொழிதொ ிரிதழ்குநுங் கனிவா யினுக்கு நிணையாமே. (க௭)

பல்லுத்தும், நகைகத்தும்.

முத்துத் தளவு புன்கரும்பு முருது மாது ளங்கனியின்
விந்துப் பதும ராகமுணை விரும்பு மெயிறு தரும்பரிவி
னத்துத் தாள நகைக்குவமை நகு வெண் ணிலவா மெயிறுசற்றே
யொத்துச் சிவந்தாற் பவளமுந்தா னெவ்வா தென்று முரைப்பாரே. (க௮)

சொந்த.

வாகி னுறுதீம் பால்செந்தேன் வண்ணப் பசும்பூந் கிளியமுதம்
பாகு கரும்பு கற்கண்டொப் பாகும் யாழ்செங் கனிசீனி
யேகும் பூவை வரிசசிறைவண் டிரங்கு மிசைகோ கிலங்குழலென்
றாகு மிவையீ ரேழுமினித் தருளுஞ் சொல்லுக் கிணையாமே. (கக)

கபோலத்தீய்தும், நாசீக்தம்.

சந்தச் சாணை பரிக்கலினை சாரு மூக்கின் கண்ணாடி
யந்தக் கவுளி னுவமை சொல்ல லாமெம் பூவுங் குமிழரும்பு
முந்தக் கமழ்செண் பகவரும்பு முருகா ரில்வம் பூங்காம்பும்
பந்தக் கவிளு ரெல்லோரும் பகர்வார் நாசிக் கிணையெனவே. (உ௦)

கண்ணிந்தி.

வேல்வா ளமுதந் சருங்குவளை வேலை மாலின வடுவகிர்மான்
கோல்பங் கயமஞ் சமர்குடங்கை கூற்று விடங்காக் கணம்வண்டு
சால்பினுறுகஞ் சனங்கயல்சேல் சகோரம் வழிபோய்க் குழையடர்ந்து
மால்வி தாதாச் சிவனுருவின் வயங்கும் விழிக்கொப்பிவையாமே. (உக)

கண்ணினியல்பு.

நெஞ்சு கறுத்த பேதைக்கு நிகழ்த்தும் விழிசெந் குழுதமொப்பாம்
வஞ்ச முறுகோ ரமுங்குந்த மயலும் பூட்டு மையலினை
றுஞ்சு மதற்பி றெடுகருமஞ் சூழ்த்தகூர்மை நனியுடைத்தாய்
விஞ்சை மதனா கமவழியை விளைக்குங் கடைக்கண் வேலாமே. (உஉ)

காதித்தீய், புநவத்தீய்தும்.

நகுபூ வள்ளி பொன்னாச னவில்கத் திரிசைக் கராத்தலைமான்
புகும்வாய், கதவிற் பூட்டுதொடர் புசமுங்காதுக் குவமையதாத்
தகுமே நீலாஞ் சனஞ்சலசத் தாளி றெடுசிங் காடிவில்லுஞ்
செகுவா னுறையுங் கடற்கரையுஞ் செப்பும் புருவ மொப்பாமே. (உ௩)

நிதலுத்தீய், நீலசத்தீயதர்.

அகத்தி யரும்பு வாசிகையு மணுகக் குனிக்கும் பூஞ்சிலையும்
பகுத்த பிறையுங் கொக்கிற்கும் பகருதுதலுக் கிணையாகும்
வகுத்த நுதலி லிடுந்திலக மாணுந் தினக ரோதயமுஞ்
சகத்துக் கிறைவர் நுதற்கண்ணுந் தயங்கு நாகரத்தினமே. (உ௪)

கூந்தந்தி.

கொன்றைக் கனிகல் லார்மனமுங் கூந்தற் கழுமும் பொதுமாது
தன்ற னிதையஞ் சூன்மேகஞ் சவரி கருமை யடர் கக்குன்
மன்றல் கமழு மஞ்சனிப்பூ வயங்குஞ் சிறைவண் டினஞ்சோலை
துன்றல் வரும்பைம் புனல்கொழிக்குந் தூய வறலிற் திரநீலம். (௨௫)

இருள்சை வலமா மூவைத்து மிணங்கு மிளைஞ ராருயிரு
முருகின் பலமென் னறும்பூவு மொக்கச் சொருகிக் கடைசுழன்று
வருமைச் சுழிவு போலுடெய்த்து வண்டுசூழ்ந்து குழைவார்த்து
தருதேன் றுளிப்ப வழிந்தொழுநுந் தகரக் குழலுக் கிணையாமே. (௨௬)

பின்னிவிட்ட கூந்தந்தி.

கன்னிக் கழுகி னருப்பாளை கரிய பிடியா னைத்துதிக்கை
யென்னக் கூறு மதிப்பகையு மேய்க்கும் பிச்சி மருக்கொழுநுது
புண்ணைப் பூச்செண் பகமுல்லைப் பூச்செவ் வநதி பொலிந்திலங்கப்
பின்னுக் கழகாய் வகுப்பெடுத்துப் பின்னி விடும்பூங் குழற்கிணையே. (௨௭)

மதனிரத முதலியன.

இரதம் வசத்த மதயானை யிரவாம் பூவை பசுங்கிள்ளை
புரவி படைமங் கையர்வாசம் பொலியு நிணர்மென் பூஞ்சோலை
பரவு படைவீ டாமூரசு பரந்த கடலாங் கொடிமகர
முரவா ரன்றில் காளமதா முயர்வெண் குடையிற் தனங்கனுக்கே. (௨௮)

சொன்ன குடைக்கான் மதிகிரணஞ் சுரிமென் குழலார் முகசயன
முன்னும் வதுவை யவன்பரிசை யோங்கித் தளிர்க்கும் வெருகிலையாஞ்
சின்ன மிசைபூங் குழில் விளம்புந் தேரி னுருள்சச் தனச்சாணை
மன்னு நறுமாந் தளிர்பட்டா மகிழ்கைச சரமா துளம்பூவே. (௨௯)

வெல்லு மதவேள் மார்பினிலே விளங்கு மாலை யிலஞ்சி மஞ்சன்
புல்லுங் கழுகி னரும்பாளை பொற்ப விரட்டுஞ் சாமரையாஞ்
செல்லு மவன்கா ளாஞ்சிமலர் செண்ப கமுமல் லீசைப்பூவு
மொல்லும் வேளி லவன்றிருநா னுடைவா ளோலைப் பூவாமே. (௩௦)

பதிக்கு மதனன் பரிக்கலனை பகரு நறும்பூ மல்ல்கையாங்
கதிக்கு மிலஞ்சி கடிவாளங் கன்னச் சல்லி புண்ணையம்பூ
மதிக்கு மவன்மெய் யிடுங்கவச மலிந்த விரைதோ முன்வசத்தன்
விதிக்குப் பின்வன் தேர்ப்பாகன் விரும்பு மகிண னெனலாமே. (௩௧)

* கதிர்ப்பூம் பச்சைத் தண்டும்வெறி கமழும் பசிய மாந்தண்டு
மதுக்கொண் டலர வழிந்தொழுகும் வாச முறுமல் லிகைத்தண்டுந்
துதிக்குங் கருப்பத் தண்டுமளி சூழும் கமலப் பூந்தண்டும்
விதுத்தண் குடையானெடுத்தபஞ்ச வில்லென் றுணர்ந்தோர்சொல்வாரே. (1)

பிச்சிக் கொடியு மடல்விளங்கும் பிரசந்நந்தா மரைதூலு
மெச்சப் பொலிவின் மணம் வீசும் வெட்டிவேருங் கார்வண்டும்
பச்சைப் பசுமாந் தளிருமெனப் பகாந்த தனுக்க னோநகினுக்கு
மச்சக் கொடியோன் பூட்டியநாண் வடையீ சென்பர் தகவுடையோர். (12)

சொற்றூ நறுமுல்லைப்பூவுந் தூவ சோகின் பூவுமிசக்
கற்றோர் புகழு மாம்பூவுங் கடிசேர் தண்டா மரைப்பூவும்
பொற்பா யலர்நீ லப்பூவும் போரின் மதவேள் செங்கையினுந்
பற்றாய்த் தொடுத்த நின்றெய்யும் பஞ்ச பாணத் தடைவிதுவே. (13)

சொசின் முல்லை நேத்திரத்திற் ரிகழ சோகு தனமீது
விரவு சூத மார்பினிடை விளங்கு முளரி வயங்குபொறி
யாவ படத்தி னறுநீல மணுகு சமரிந் குறிநோக்கி
யுவே னோநு கணையெய்தற் குற்ற தான மைந்தாமே. (14)

எற்ற முல்லை கிடைகாட்டு மெதிர்த சோகு சென்றுபல்
தோற்றங் காட்டி யுணவகற்றாஞ் சூத மடலிற் பசிலைதருந்
தேற்ற முறுசெந் தாமரைப்பூ சிந்தை யார நீனைவிக்குந்
கூற்ற மனைய ஷுநீலங் கொலும்வே ளம்பின் குணமிதுவே. (15)

மனதின் மோகஞ் செனித்தபடன் மதனும் விரவி மரோபவமாய்த்
தனது சொரூப ரூபமெனூந் தன்மை தோன்ற மெய்பொலிநது
சினவி யெழுநது சன்னச மயச சிலையைக் குனித்து நாண்பூட்டி
யினமென் னயம்பூங் கணைகடொடுத்தெய் சூசல் செயவாழேன். (16)

* மதன் வில்வகை இல்வாதேயனரிசு “செந்தரிழ்” எ-வது தொகுதி
முதற்பகுதியிறுதியில் வேறு வகையாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பூவில், கருப்பவில், இருப்பவில் என மூவகை வில்லுள்ளன; இம்மூன்
றிலே தேவர்மேலெய்வது பூவில், மாதுடர்மேலெய்வது கருப்பவில், இராக்
கதர்மேலெய்வது இருப்பவில் எனக்கொள்க. இவற்றை, “கதியுடைத் தே
வர்மேற் பூவின்மா துடரின்மேற் கருப்பவி விராக்கதரின்மேற் காமுறு
மிருப்பவில்” என ஆசிரியநிகண்டு முதற்றொகுதி சு-வது கவியிற் கூறி
யிருத்தல் காண்க.

அரும்பதப்பொருள்.

க. கவுன் - கதுப்பு.
 உ. செயலை - அசோகந்தளிர்.
 சுணகன - நாய.
 ன. தராசு - தராசுத்தட்டு.
 ச. நாரிகை - எழுதுகோல்.
 தூண் - அம்புககடு.
 உரவு - வலமை.
 ங. அலவன - ஞெண்டு
 பணி - அரவபடதனை மேற
 பக்கம்,
 சு ஆம - நீர்.
 எ. ஆவட - ம - வி ர
 அ. சிங்கம் - சிங்கத்தினிடை.
 கூ சேர்கி பலகறை
 கௌ விண்டு - திருமால்
 கச. ஆழி - மோதிரம்.
 கடு முச்சி - சிவசுளகு.
 வேய - மூங்கில்.
 கசு. படிமக்கலம் - கண்ணாடி.
 கவி. தொண்டை, வீழி, தூதுளோ எ
 ன்பன - இவற்றின் கணிகள்.
 கஅ. தளவு முல்லையருமபு.
 புன்கு - புனமுருங்கை
 முருந்து - மயிலன்றிகடி.

கக. வாகு - அழகு.
 உக வேலை - கடல்.
 கோல் - பாணம்.
 மஞ்சு - மேகம்.
 கஞ்சனம் - கரிகருவி.
 விதாதா - பிரமன்.
 உரு வள்ளை - வள்ளைக்கொடி
 ஊசல் - ஊஞ்சல் வடம்.
 தொடர் - சங்கில்
 சிறகாடி - சுண்டுவில்.
 உடு. அஞ்சனி - காயா
 அலை - கருமணல்
 உசு சைவலா பாசிக்கொத்து
 தகரா - மயிராசுத்து.
 உஎ கணனி - இளமை.
 மதிப்பகை - அரவு.
 உஅ வசந்தம் - தென்றல்.
 உக. பாசை - டேகடகி
 வெருகிலை வெருகென்னும்
 பூண்டினிலை.
 கௌ. சூலைப்பூ - தாழ்மூ.
 கக. குலஞ்சி - மகிழ்மூ.
 கணசசலவி - காதிடு தூக்கங்
 கள்.

இந்நூலசெய்தார பெயர், இடம், காலம் முதலியன விளங்கவில்லை. இது மதுரை கயிழ்ச்சுங்கத்துக்குக் கிடைத்த வட்டுப்பிரதியிலுள்ளது. திருவேங்கடையர் செய்த உவமானசங்கிரகத்தினும் புகழேந்திப்புவர் செய்த இரத்தினசுருங்கத்தினும் அதிகமாக உவமானங்களை யெடுத்தாக கூறியிருப்பதால், இதுவும கற்போருக்குப் பயன்படுமென்று “சேந்தமிழ்” வாயிலாகவெளியிட்டிருக்கின்றது

திரு. நாராயணையங்கார்,

“சேந்தமிழ்”ப்பத்திராசிரியர்.